

בש"פ 3277/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3277/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט א' חזק) בעמ"ת 22326-03-24 מיום 20.03.2024

בשם המבקש: עו"ד רינת יהב

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט א' חזק) בעמ"ת 22326-03-24 מיום 20.03.2024, בגדרה נדחה ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כבוד השופט י' בן הרוש) במ"ת 47534-01-24 מיום 20.02.2024, שבמסגרתה הורה בית משפט על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים בעניינו.

הרקע לבקשה והבקשה

2. ביום 11.09.2022 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום בבאר שבע. בהמשך הדברים, ביום 20.10.2022, הורשע המבקש על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן הכולל ארבעה אישומים חמורים של החזקה, יבוא, מסחר, הספקה והפקה של סמים, זאת בניגוד להוראות פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (תפ"ק 21780-09-22).

3. ביום 06.02.2023 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן אשר בא בהמלצה להעביר את עניינו של המבקש לבית המשפט הקהילתי, וביום 31.05.2023 הורה בית משפט השלום בבאר שבע (כבוד השופט א' אמנו) על העברת ההליך לבית המשפט הקהילתי, כמומלץ.

4. אלא מאי, שבהמשך הדברים נעצר המבקש וביום 21.01.2024 הוגש נגדו כתב אישום נוסף המייחס לו שתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ועבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית לבן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין בצירוף סעיף 380 לחוק העונשין (להלן: כתב האישום הנוסף).
5. על פי הנטען בכתב האישום הנוסף, עבירות אלו בוצעו במספר אירועים שונים בין יום 20.11.2023 ליום 14.01.2024, זאת בשעה שהתנהל ההליך בבית המשפט הקהילתי. כתב האישום מגולל מעשי איום ואלימות שביצע, לכאורה, המבקש כלפי בת זוגתו, כאשר בין היתר, הפיל אותה "על הרצפה, הכה אותה באמצעות ידו ברגליה ובכל גופה".
6. להשלמת התמונה יצוין, כי נוכח מעצרו של המבקש, ביום 08.02.2024 ביקשה באת כוחו של המבקש לדחות את הדיון שהיה קבוע בעניינו לפני בית המשפט הקהילתי, וזה נדחה מעת לעת בהחלטותיו של בית המשפט.
7. יחד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים בעניינו (להלן: הבקשה להארכת מעצר). בהמשך לכך, ביום 24.01.2024, קבע בית משפט השלום את קיומן של ראיות לכאורה ושל עילות מעצר בעניינו של המבקש, אך הורה על קבלת תסקיר מעצר, זאת מאחר שהמבקש היה מצוי "בהליך טיפולי רציף בליווי שירות המבחן". תסקיר כאמור הוגש ביום 13.02.2024, וזה בא בהמלצה להפנות את המבקש לראיון קבלה בבית נועם.
8. בהמשך לכך, ביום 15.02.2024, קיים בית משפט השלום דיון בבקשה להארכת מעצר, שלאחריו הורה ביום 20.02.2024 על מעצרו הממשי של המבקש עד תום ההליכים בעניינו; זאת, בשים לב לחומרת העבירות המיוחסות לו, לכך שאלה בוצעו לכאורה במהלך התקופה בה שולב בבית המשפט הקהילתי, "נתון שאף הוא מקשה עד מאוד ליתן אמון במשיב [המבקש - ח' כ']" וכן בראי עברו הפלילי המכביד. עוד ציין בית משפט השלום, כי אף מהתסקיר החיובי שהוגש בעניינו עולה כי נשקפת ממנו מסוכנות רבה, תוך שהודגש כי אין בשהותו בבית נועם כדי להקנות מסוכנות זו, שכן - "לא מדובר בחלופת מעצר הרמטית, משום שעל פי כללי המקום, כל מטופל יכול לעזוב את המקום בכל עת".
9. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לפני בית משפט קמא. ביום 14.03.2024 קיים בית משפט קמא דיון בערר, וביום 20.03.2024 הורה על דחייתו. בהחלטתו זו הדגיש בית משפט קמא את חומרת המעשים המיוחסים למבקש, המקימים "חשש ממשי של מסוכנות מן הרף הגבוה", כמו גם את עברו הפלילי המכביד. כמו כן, בית משפט קמא עמד על כך שגם תסקיר שירות המבחן מצביע על מסוכנות משמעותית, כמו גם על כך שאין בחלופת מעצר בבית נועם כדי להקנות מסוכנות זו.
10. מכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה ביום 15.04.2024. בתמצית, נטען כי מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריח עלול לסכל את ההליך השיקומי בו היה מצוי באותה העת המבקש, במסגרת בית המשפט הקהילתי, ומשכך עצם קיומו של הליך זה - מצדיק את העברתו לחלופת מעצר בבית נועם.

דיון והכרעה

11. הלכה היא עמנו כי בקשת רשות לערור בעניין מעצר תינתן רק במקרים חריגים, בהם הבקשה מעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או "בשל נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות לשם מניעת עיוות דין" (בש"פ 3288/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (15.04.2024)); ראו גם: בש"פ 1485/18 ורטס נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (08.03.2018) (להלן: עניין ורטס)). הבקשה שלפניי אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית ומשכך נחה דעתי כי דינה להידחות, אף בלא צורך בתשובת המשיבה.

12. מעבר לצורך אצוין, כי אף לא שוכנעתי כי עניינו של המבקש עומד באמות המידה שנקבעו בבש"פ 1981/11

מדינת ישראל נ' סויסה, פ"ד סד(3) 101 (2011), אשר עשויות להצדיק את העברתו של עצור להליך טיפולי, עוד בטרם נגזר דינו.

שהלוא, נפסק זה מכבר כי "בעת שחרור נאשם בעבירות אלימות במשפחה לחלופה טיפולית בשלב המעצר, יש להבטיח כי הליכי הטיפול יאיינו את מסוכנותו, באופן שיבטיח הגנה הולמת לבני משפחתו" (עניין ורטס, בפסקה 24). כאמור בהחלטות בתי המשפט קמא, המסגרת הטיפולית בבית נועם אינה 'הרמטית', ומשכך – סבורני כי אין בה כדי להקהות את המסוכנות הרבה הנשקפת מהמבקש; זאת, הן נוכח עברו הפלילי המכביד, הן נוכח העבירות החמורות המיוחסות לו בשני כתבי האישום.

עוד מצאתי להדגיש, כי אין די בטענה כי מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריח עלול לפגוע בשיקומו במסגרת ההליך בבית המשפט הקהילתי – כדי להצדיק את העברתו לחלופת מעצר. כידוע, לצד ההכרה בחשיבותו של הליך השיקום, הרי שאין מדובר ב'מילת קסם'; ואין בעובדה שבטרם ביצע המבקש, לכאורה, את המיוחס לו, היה מצוי הוא בהליך שיקומי, כדי להעניק לו חסינות מוחלטת מפני מעצר מאחורי סורג ובריח (השוו: ע"פ 8197/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (22.11.2023); ע"פ 21/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה י' (02.06.2014)). סבורני, כי דווקא ההפך הוא הנכון, שכן העובדה שמעשים אלו בוצעו, לכאורה, בעת שהיה המבקש מצוי בהליך שיקומי – מחזקת את המסקנה ההפוכה, אליה הגיעו בתי משפט קמא, וכך גם אני.

13. סוף דבר: הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, ח' בניסן התשפ"ד (16.4.2024).

שׁוֹפֵט